

Elämä potkii päähän

Oon aina ollut ongelmallinen. Näin mä ainakin ajattelen omassa pienessä päässäni. Elämä potkii päähän välillä hyvin lujaa ja saa mut aattelemaan asioita. Joskus tuntuu siltä, ettei jaksu.

Joo elikkäs voishan sitä alottaa ihan alusta. Heti, kun muutettiin tänne paikkakunnalle ja menin uuteen päiväkotiin mua alettiin kiusaamaan. Sillon se oli lähinnä vaan leikeistä pois jättämistä ja välillä jotain muovilapiolla lyömistä. Enpä silloin välittänyt juurikaan asiasta ja toivoin, että eskarissa kaikki muuttuisi. Menin eskariin ja yllätys yllätys mikään ei muuttunut. En taaskaan välittänyt juurikaan asiasta. Tuli seuraava luokka ja tottakai tämä jatkui. Aloin siinä vaiheessa miettimään syytä sille, miksi minua kiusattiin ja siinäpä se vuosi menikin.

Tokalla luokalla kaikki muuttui. Kiusaamisesta tuli rankempaa kaikilla tavoilla. Rumempia haukkuja alkoi kuulumaan ja fyysisesti sain jopa mustelmia tönimisestä ja muusta. Loppuvuosi meni yhdessä sumussa. Kerroin opettajille kiusaamisesta, mutta mitään ei tehty. Kolmannella se paheni lisää. Haukut olivat samoja, mutta fyysinen kiusaaminen lisääntyi. Tänä vuonna yksi luokkalaisistani löi minua rautalapiollakin päähän. Aloin kolmosluokan alussa ajattelemaan, että kiusaaminen oli minun vikani ja näin ajattelin kiusaamisen loppuun asti. Tällä luokalla myöskin aloitin vahingoittamaan itseäni. Tänä vuonna myös kotona ongelmat alkoivat, jotka jatkuivat kutoselle asti.

Kolmannen luokan lopussa kerroin opettajille ja vaadin heitä tekemään asialle jotain. Tämähän sitten meni siihen, että ruokavälkällä minut nostettiin paidan kauluksesta ovea vasten ja iskettin takaraivoa seinään. He varoittivat, että jos kertoisin asiasta kävisi pahemmin.

Neljäs luokka ja en halunnut mennä kouluun. Lintsasin minkä kerkesin milloin milläkin syyllä. Opettajat ja vanhemmat ihmettelivät, miten olin niin usein kipeänä ja minäpä vain valehtelin. Kavereita ei ollut nelosluokalla yhtään ainoan kaverin hylättyä minut kolmosluokan loppuksi. Löysin netin kautta ihmisiä ja sainkin liittyä heidän whatsapp-ryhmäänsä. Heille pahaa oloani purin. Elämänhalu oli mennyt luokan loppuun mennessä kokonaan.

Viides luokka. Kaverini esti minua menettämästä henkeäni kaksi kertaa. Ensimmäisen kerran koitin jäädä junan alle, mutta tämä kyseinen kaveri tuli minut pelastamaan. Toisen kerran melkein hirttäydyin ja hän tuli auttamaan minut alas. Olin kiitollinen hänelle. Muuten en olisi varmaankaan tässä enää. Viiltely oli edelleen ongelma, mutta olin jopa hiukan iloinen ja sekin vain ystäväni ansiota. Viidennellä luokalla jouduin tappeluihin kiusaajieni kanssa.

Kuudes luokka: Whatsapp ryhmässä olleet ihmiset kannustivat minua ja heidän avullaan lopetin hetkeksi viiltelyn, mutta halut siihen olivat liian suuret, joten aloitin taas. Kutosella kiusaaminen olikin

jo lievempää. Kuutosen loppupuolella oli tutustumispäivä yläasteelle ja sinä päivänä ihastuin. Ihastuin tulevaan luokkalaiseeni ja ajattelin häntä koko kesän. Kutosen loppupuolella kiusaaminen loppui kokonaan ja olin hyvin hämmästynyt.

Seiskaluokka. Koulu alkoi ja yllätyin suuresti. Kukaan ei kiusannutkaan minua. Olin jo heti aamulla varautunut siihen, mutta ei. Minut jätettiin rauhaan. Ei edes yhtäkään rumaa katsetta. Heti ensimmäisenä päivänä sain ihastukseni numeron ja olin onneni kukkuloilla. Kesälomalla lopetin viiltelyn ja taas koko kesän ajattelin ihastustani.

Kasi alkoi, kouluun paluu oli mieluisaa ja tykkäsin jopa käydä koulussa. Oloni oli hyvä ja en edes miettinyt itseni vahingoittamista. Kavereita oli jo enemmän. Paras ystäväni oli edelleen vierelläni 6 vuoden jälkeenkin. Ihastukseni vietti kanssani aikaa ja olin aidosti onnellinen.

Kesäloma tuli ja kaikki meni aluksi hyvin. Loppupuolella kesää sain kuulla, että toinen koiristamme lopetettiin sillä aikaa, kun olin muualla. Itkin vuolaasti ja suren koiraamme edelleen. Hän oli minulle tuki ja lohtu. Hän aina tiesi, milloin minulla oli huono olla ja tuli lohduttamaan. Mietin miten pärjäisin ilman häntä ja en keksinyt vastausta enkä sitä edelleen tiedä.

Koulut alkoivat ja ulkonäköpaineet alkoivat taas kasaantumaan. Ahdistus painaa vikan yläastevuoden takia päälle ja kovaa. Ihastus kuuluu edelleen kavereihini ja hän auttaa minua. On koko yläasteen auttanutkin. Parhaita kavereita löytyy kaksi, jotka kummatkin ovat lukiossa. Onneksi lukio on samassa rakennuksessa. Olen huomannut olevani enemmän alakuloinen, ahdistunut ja stressaantunut. Minua ei huvita oikein enää syödä ulkonäköpaineiden takia. Vaikka kaverini ja ihastukseni sanovat, että minä olen hyvä näin en saa vain taottua sitä päähäni.

Pari kaveriani ovat välillä syrjineet minua koko yläasteen ajan ja sekin alkaa nyt stressaamaan enemmän ja on syyllinen olo siitä, vaikei se minun vikani olekkaan. He siis ovat kavereitani ja välillä sitten eivät. Mietin miten selviän ysivuodesta ja mietin myös aionko kertoa ihastukselleni, että tykkään hänestä. En kyllä varmaankaan saa koskaan aikaiseksi kertoa asiaa. Kukaan kaveri ei tiedä tästä ihastuksesta. Muutamille nettikavereille olen hänestä kertonut ja siitä miten välittävä hän on. Hän onkin osoittanut yläasteen aikana välitystään minua kohtaan.

Kirjoitin tekstin suhtkot nopeasti ja miettimättä sen enempiä.